

Arrest

nr. 158 718 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 18 juni 2015 het Rijk binnen, en verklaart zich op 19 juni 2015 vluchteling. De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Uit het Eurodac verslag van 19 augustus 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Hongarije werden genomen.

Nadat het vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat van de verzoekende partij op 19 juni 2015 vingerafdrukken werden genomen te Hongarije, richtten de Belgische autoriteiten op 13 augustus 2015 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-verordening).

Op 9 september 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 25, §2 van de Dublin-III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 1 december 2015 beslist de gemachtigde om de verzoekende partij in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en haar het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, wordt op 3 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht (bijlage 26quater). Het betreft de thans bestreden akte.

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : T. (alias HU: T.)
voornaam : J. H. (alias HU: J. H.)
geboortedatum : 15.04.1995 (alias HU: 18.01.1996)
geboorteplaats : Shublan
nationaliteit : Pakistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 18.06.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 19.06.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Shublan op 15.04.1999. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 19.06.2015 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 19.06.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 19.06.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Griekse en de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Statens en vervolgens door de Hongaarse autoriteiten in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.06.2015.05.2015 waar uit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Griekenland en Hongarije genomen werden ten gevolge een illegale binnenkomst en dat de Hongaarse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene

eveneens een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd hebben in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel. Betrokkene verklaarde daarop dat hij nergens asiel gevraagd heeft maar dat hij zijn vingerafdrukken in Hongarije moest laten nemen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 verder dat hij ongeveer één maand voor zijn aankomst in België per auto illegaal vanuit Afghanistan vertrokken zou zijn naar Iran waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vier dagen illegaal in Teheran verbleven zou hebben. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij vier dagen later onderweg zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende zes dagen illegaal in Turkije verbleven zou hebben op een onbekende plaats. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij twee uur later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vijf dagen illegaal op een onbekende plaats in Griekenland verbleven zou hebben. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Na een illegaal verblijf van twee dagen op een onbekende plaats zou betrokkene per auto vanuit Servië naar Hongarije gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije zijn vingerafdrukken moest laten nemen maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij gedurende acht dagen in Hongarije in een opvangcentrum verbleef. Waar dit was stelt betrokkene echter niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Hongarije één dag onderweg was naar Italië waar hij vervolgens twee dagen illegaal in Milaan verbleven zou hebben. Vanuit Milaan zou betrokkene vervolgens illegaal per trein naar Frankrijk zou zijn gereisd waar hij twee dagen later aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende drie dagen illegaal in Parijs verbleven zou hebben alvorens per trein illegaal naar België te reizen waar hij één dag later zou zijn aangekomen en betrokkene op 19.06.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije geen asiel heeft aangevraagd maar dat hij er wel zijn vingerafdrukken heeft moeten geven (DVZ, vraag 24 & 25), het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 19.06.2015, met name HU1330013076728 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten. In hun antwoord van 28.07.2015 op een Belgisch verzoek tot informatie in het kader van art. 34 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) stellen de Hongaarse autoriteiten bovendien dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Hongarije en dit op 09.06.2015 alsook dat betrokkene in Hongarije geregistreerd staat onder de gegevens van T. J. H.(...) met geboortedatum 18.01.1996 en het staatsburgerschap van Pakistan.

Verder dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, met name 15.04.1999, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 19.06.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 19.06.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 26.06.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, gelegen op het adres Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek besloten dient te worden dat betrokkene op 24.06.2015 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige.

Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 24.06.2015 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielerzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te

geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 24.06.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Uit het antwoord van de Hongaarse autoriteiten van 28.07.2015 op een Belgisch verzoek tot informatie op basis van art. 34 van de Dublin-III-Verordening blijkt bovendien dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag in Hongarije op 09.06.2015 bovendien 18.01.1996 heeft opgegeven als geboortedatum en betrokkene derhalve in Hongarije een geboortedatum heeft opgegeven op basis waarvan hij op dat moment in Hongarije reeds meerderjarig was. Dat betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag in België op 19.06.2015 als geboortedatum 15.04.1999 opgeeft en derhalve op dat moment als niet begeleide minderjarige werd geregistreerd terwijl uit de conclusies van het leeftijdsonderzoek van 24.06.2015 blijkt dat betrokkene op 24.06.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar toont zonder meer aan dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande zijn leeftijd. Door het gebruiken van verschillende geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze temeer daar betrokken tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 .09.2012 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten voert of heeft gevoerd (DVZ, vraag 3).

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 24.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 19.06.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd op 13.08.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten gericht. Op 09.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 13.08.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 09.09.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse

autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat Hongarije een arm land is waar geen mogelijkheden zijn en dat hij niet wil terugkeren naar Hongarije (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat Hongarije een arm land is waar geen mogelijkheden zijn maar betrokkene blijft zeer vaag en algemeen in zijn verklaringen. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen aanbrengt van dergelijke verklaringen zeker indien het omwille van deze redenen is dat men zich verzet tegen een overdracht naar Hongarije. Bovendien brengt betrokkene geen elementen of een begin van bewijs aan waar deze opgegeven redenen een verband zouden houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Wat betreft de redenen die betrokkene inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient dan ook te worden opgemerkt dat deze derhalve niet gerechtvaardigd zijn om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije aangezien ze geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi e.a. "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of November 2015; last updated 01.12.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-

Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meedeelt. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 juli 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het

kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 09.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt

dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 18.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen

welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit de conclusies van het leeftijdsonderzoek van 24.06.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens smokkelaar in zijn of in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen of zou moeten vragen van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief

dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat deze "ok" is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1 en art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest ⁽⁴⁾.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Verwerende partij werpt ter terechtzetting de exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 3 december 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2015

waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is een eerste verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 3 december 2015. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 4 december 2015 over tien dagen om een beroep in te leiden, waarbij de vervaldag 13 december 2015 is. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 15 december 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxpost overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij beseft dat het verzoekschrift laattijdig is ingediend. Ze stelt geen elementen te kunnen aanbrengen die kunnen aantonen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht. Zij beseft ook dat voor verzoekende partij thans nog geen repatriëring is voorzien. Verzoekende partij stelt zich te richten naar de wijsheid van de Raad.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2015 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

K. DECLERCK